

Arrest

nr. 28 480 van 10 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Griekse nationaliteit te zijn, op 6 april 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 5 maart 2009 tot intrekking van het recht op vestiging in het Rijk van de persoon die zich bediend heeft van de naam Cebi Fatma Hediye.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. UGUZCAN, die loco advocaat K. BOSMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, A.T., die verklaart van Griekse nationaliteit te zijn, komt op 3 november 1968 België binnen onder de naam C.F.H., van Turkse nationaliteit. Zij verklaart gehuwd te zijn met een vreemdeling die in België gevestigd is. Op 5 juli 1973 wordt zij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

In de loop van december 2008 komt de werkelijke C.F.H., van Turkse nationaliteit, België binnen.

Op 13 januari 2009 onderzoekt de politie van Maasmechelen de zaak en stelt vast dat verzoekster in werkelijkheid A.T. van Griekse nationaliteit is. Zij beschikt over een geldig Grieks nationaal paspoort. Verzoekster verklaart dat zij indertijd is meegekomen naar België met een Turkse man van wie ze

zwanger was. De werkelijke echtgenote van deze man, C.F.H., bleef in Turkije. Verzoekster erkent dat zij gebruik gemaakt heeft van de identiteit van de werkelijke echtgenote, onder druk van de man.

Op 13 januari 2009 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt ingetrokken. Het beroep dat verzoekster had ingesteld tegen dit bevel wordt bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.380 van 11 maart 2009 zonder voorwerp verklaard.

Op 26 januari 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 5 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot intrekking van het vestigingsrecht van de persoon die zich bediend heeft van de naam C.F.H. Dit is de bestreden beslissing.

"T., A., (...)

Bij uw diensten gekend als:

C., F. H.

(...)

nationaliteit: Turkije

Mevrouw. Mijnheer de burgemeester,

Betrokken vreemdelinge vervoegde op 26.11.1968 Dhr O. N. die sinds 07.10.1964 gemachtigd was tot een voorlopig verblijf in België. Zij werd als echtgenote van Dhr O. in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Volgens het inlichtingenbulletin opgesteld door de gemeente Herstal op 26.11.1968 zou zij een nationaal paspoort voorgelegd hebben met nummer 026282 geldig tot 21.10.1970.

Op 09.12.1968 werd zij in het bezit gesteld van een BIVR. Op 15.12.1969 is zij bevallen van een dochter L. en op 08.11.1971 van een zoon M.. Op 26.06.1973 diende zij een 'aanvraag om een identiteitskaart' in. Sinds 27.12.1973 is zij ononderbroken in het bezit geweest van een Identiteitskaart voor vreemdelingen. Uit het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt verder dat: In de loop van december 2008 een vrouw met de identiteit O. F. H. geboren te Surmene op 15.09.1933 zich aanmeldt bij de vreemdelingendienst van de gemeente Maasmechelen. Zij legt een Turkse identiteitskaart en een Turks nationaal paspoort voor met nummer 57-14488-2001 voorzien van een schengenvisum type C. Deze vrouw zegt de werkelijke echtgenote te zijn van O. N. en zegt dat de vrouw die sinds 1968 in België verblijft haar identiteit heeft aangenomen en in werkelijkheid een Griekse onderdane is. Na onderzoek van de lokale politie Maasmechelen (zie rapport aan de vreemdelingendienst van Maasmechelen) blijkt dat de vrouw ingeschreven in het bevolkingsregister in werkelijkheid T., A. is, geboren te Limnia op 12.04.1935 en van Griekse nationaliteit. Zij legt een geldig Grieks nationaal paspoort voor met nummer AB0203018 en een Griekse identiteitskaart met nummer AB907723. Zij verklaarde voor de lokale politie ook dat zij de identiteit van de werkelijke echtgenoot van haar partner heeft aangenomen onder druk van hem. Zij verklaarde ook dat hij voor alle vervalsingen zou gezorgd hebben.

Overwegende dat de betrokken vreemdelinge in 1968 een verblijfsrecht verkregen heeft als echtgenote van Dhr O. N. en dit verblijfsrecht bekomen werd op basis van valse verklaringen omtrent haar identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat.

Overwegende dat haar verklaring dat deze fraude gebeurde buiten haar wil om en zij geen hand had in eventuele vervalsingen evenwel niets afdoet aan het feit dat haar verblijfsrecht op een valse basis verkregen werd.

Overwegende dat mevrouw zich veertig jaar bediend heeft van een identiteit en een nationaliteit die de hare niet is.

Overwegende dat de betrokken vreemdelinge naar aanleiding van een op 13.01.2009 afgeleverde bijlage 13 (die op 15.01.2009 opnieuw door de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingetrokken) een aanvraag tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maanden heeft ingediend op basis van het artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 die nog steeds lopend is.

Overwegende dat de Belgische verblijfstitel reeds in beslag genomen werd door de lokale politie Maasmechelen en neergelegd ter griffie van de correctionele rechtbank van Tongeren

Overwegende dat de Belgische rechtsorde rechtstreeks wordt verstoord door de afgifte van het recht op vestiging in het rijk dat manifest het gevolg is van fraude heeft de Dienst vreemdelingenzaken beslist het recht op vestiging in het Rijk van de persoon die zich bediend heeft van de naam C. F. H. in te trekken."

Op 7 april 2009 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat verzoekster geen identiteitsdocument had bijgevoegd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"SCHENDING VAN DE BEGINSLEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR

Het besluit d.d. 13.01.2009 is onbetwistbaar een handeling uitgaande van de uitvoerende macht;

Het betreft bovendien een éézijdige handeling met verstrekkende gevolgen;

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn van toepassing van op het bestreden besluit;

Het bestreden besluit is in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur;

Men kan niet nagaan ten aanzien van wie de beslissing is genomen: de beslissing spreekt over "de persoon die zich bediend heeft van de naam C.F. H."

Ook kan men niet vaststellen wat het voorwerp is van deze beslissing:

Er is nooit een recht op vestiging toegekend aan zulk persoon, men kan ze dan ook moeilijk in trekken;

In de mate dat hiermee verzoekster wordt bedoeld, dient men vast te stellen dat de aanvraag van verzoekster tot machtiging nog lopende is, zoals door verweerder zelf wordt opgemerkt in haar overweging;

Verweerder kan moeilijk 'preventief machtigingen intrekken;

1. Het beginsel van de hoorplicht

De hoorplicht wordt omschreven als het beginsel dat — bij afwezigheid van formele regelgeving terzake — impliceert dat het bestuur tegen niemand een ernstige maatregel kan treffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen:

(zie R.v.St., Rossenbacker, nr. 31.091, 18 oktober 1988; R.v.St., Braem, nr. 65.968, 21 april 1997; R.v.St., Lambrecht, nr. 69.160, 27 oktober 1997; R.v.St., Bruurs, nr. 69.903, 1 december 1997; R.v.St.,

- voor eensluidend verklaard afschrift -

Aliaj, nr. 95.805, 23 mei 2001; R.v.St., Vervisch, nr. 104.278, 4 maart 2002; R.v.St., VZW Dierenkliniek Mechelen, nr. 1 18.957, 5 mei 2003:)

In casu werd verzoekster nooit gehoord voor de beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken;

Verzoekster betwist trouwens de redenen die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing (zie verder, inzake de schending van het motiveringsbeginsel);

Door een beslissing te nemen zonder acht te slaan op de lopende aanvraag tot vestiging of minstens de schriftelijke motieven in deze procedure aangehaald schendt verweerder de hoorplicht;

2. De rechten van verdediging

Het onderzoek omtrent fraude en bediening van valse stukken is lopende;

Verzoekster werd op 13.01.2009 verhoord door de politiediensten ivm. het onderzoek dat lopende is;

Het strafonderzoek is nog altijd geheim zodat verzoekster niet inziet op welke wijze de overheid kennis heeft gekregen van de feiten die aan de grondslag liggen van de beslissing;

Bovendien betekent een strafonderzoek nog niet dat verzoekster zich aan enig feit schuldig zou hebben gemaakt; Dit zal dienen te worden beoordeeld door een strafrechter;

Verzoekster heeft nog niet de kans heeft gekregen zich in rechte te voorzien:

Verzoekster wordt aldus zonder enige mogelijkheid van wederwoord of tegenspraak voor voldongen feiten geplaatst:

Het besluit van de gemachtigde van de Minister is voorbarig net zoals het eerdere beslissing d.d. 13.01.2009 dewelke verweerder heeft ingetrokken;

3. Het motiveringsbeginsel

Het motiveringsbeginsel werd geschonden, zowel in formele als in materiële zin;

Door enerzijds vast te stellen dat verzoekster duidelijk verklaarde dat deze fraude buiten haar wil om geschiedde en zij geen hand had in eventuele vervalsingen en anderzijds haar recht op vestiging in te trekken schendt verweerder de motiveringsplicht;

Verweerder diende het recht op vestiging afgeleverd op naam van C. F. H. in te trekken, aangezien het deze is dat met fraude is afgeleverd;

4. Het redelijkheidsbeginsel

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden;

Verzoekster verblijft al meer dan 40 jaren in België;

De huidige situatie is gecreëerd door de heer N. O.;

Het is niet redelijk thans te eisen van verzoekster dat zij België verlaat;

Zij kan nergens terecht;

Nergens blijkt uit de beslissing dat verweerder rekening heeft gehouden met voorgaande elementen;

Bovendien heeft verzoekster een verzoekschrift neergelegd om machtiging te bekomen tot een verblijf op het Belgische grondgebied;

Deze aanvraag is nog lopende.”

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing betrekking heeft op A.T., bij verwerende partij gekend onder de naam C.F.H. de identiteit waarvan zij zich meer dan veertig jaar bediend heeft. Uit het dossier blijkt dat verzoekster in 1968 een verblijfsrecht in België heeft verkregen op basis van een valse verklaring omtrent haar identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat. Deze gegevens worden door verzoekster niet betwist.

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat het op naam van C.F.H. toegekende verblijfsrecht de Belgische rechtsorde rechtstreeks verstoort omdat verzoekster niet deze persoon is. De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd, zowel in feite als in rechte. Verzoekster kent de motieven van de bestreden beslissing, vermits zij ze probeert te weerleggen in haar verzoekschrift. Aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan zich niet in de plaats stellen van de administratieve overheid. Uit de beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat ze deze correct heeft beoordeeld en op grond daarvan tot een redelijk besluit is gekomen. Verzoekster toont het tegendeel niet aan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welke wijze haar rechten van verdediging geschonden zouden zijn door de thans bestreden beslissing.

Er bestaat geen twijfel over het feit dat verzoekster niet de persoon is voor wie zij zich gedurende meer dan 40 jaar heeft uitgegeven, het feit dat er nog een onderzoek hangende is bij de politiediensten doet hieraan geen afbreuk. Het verhoor van verzoekster in het kader van het gevoerde onderzoek, de door haar voorgelegde Griekse identiteitsdocumenten en alle administratieve stappen die daarna door haar werden ondernomen onder haar werkelijke identiteit en nationaliteit, tonen dit gegeven op voldoende wijze aan. Het feit dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog hangende was op het moment van de bestreden beslissing, brengt niet mee dat de bestreden beslissing niet kon worden genomen omdat een dergelijke procedure geen schorsende werking heeft.

2.3. Verzoekster voert in haar enig middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht, de rechten van de verdediging, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst merkt de Raad betreffende de opmerking van verzoekster dat zij niet kan nagaan ten aanzien van wie de bestreden beslissing werd genomen, op dat de bestreden beslissing vermeldt dat zij is genomen in hoofde van T.A., welke de werkelijke naam is van verzoekster, die bij de gemeente Maasmechelen gekend is als C.F.H. Op het einde van de bestreden beslissing wordt vermeld “de persoon die zich bediend heeft van de naam C.F.H.”. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster niet betwist dat zij in werkelijkheid T.A. is maar sinds 1968 gebruik heeft gemaakt van een andere naam namelijk C.F.H. Aan verzoekster werd onder de naam C.F.H. een vestigingsrecht toegekend. Verzoekster kan bijgevolg niet voorhouden dat zij niet weet ten opzichte van wie de bestreden beslissing werd genomen.

Verzoekster heeft onder haar eigen naam een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag heeft echter geen uitstaans met het recht op vestiging, dat haar in het verleden werd toegekend. Bijgevolg kon het aan verzoekster onder een valse naam toegekende recht op vestiging, worden ingetrokken zonder dat reeds uitspraak diende te worden gedaan over de aanvraag om machtiging tot verblijf. Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling. Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoekster met haar betoog niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de uitvoerbaarheid zou opschorten van een andere beslissing inzake het verblijfsrecht genomen in haar hoofde of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog zulke beslissing wordt genomen.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de hoorplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

Door de bestreden beslissing wordt het vestigingsrecht ingetrokken dat destijds aan verzoekster, die gebruik maakte van een valse identiteit, werd toegekend. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoekster, maar houdt een beoordeling in van de omstandigheid of zij nog aanspraak maakt op het recht op vestiging. Te dezen kan verzoekster niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

Betreffende de aangevoerde schending van de rechten van de verdediging, stelt de Raad vast dat de procedure die wordt geregeld door de Vreemdelingenwet een administratieve procedure is en geen juridictionele. Het tegensprekelijk debat, dat trouwens niet is voorzien in de Vreemdelingenwet, moet bijgevolg in principe niet plaatsvinden (RvS 8 januari 2003, nr. 114.301). De bestreden beslissing vormt geen inbreuk op de nog hangende strafprocedure. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster niet betwist dat zij T.A. is, van Griekse nationaliteit, die indertijd echter onder de naam C.F.H., van Turkse nationaliteit, een vestigingsrecht heeft gevraagd en verkregen. De gemachtigde van de minister kon gebruik maken van deze gegevens om het vestigingsrecht, verkregen op basis van een andere identiteit, in te trekken.

Verzoekster zet de schending van de formele motiveringsplicht niet met concrete gegevens uiteen, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoekster voert aan dat haar vestigingsrecht niet mocht worden ingetrokken maar dat het vestigingsrecht afgeleverd op naam van C.F.H. moest worden ingetrokken "*aangezien het deze is dat met fraude is afgeleverd*". De Raad stelt vast dat in casu is gebeurd wat verzoekster blijkbaar wenst, namelijk het vestigingsrecht dat werd verleend op naam van C.F.H. werd ingetrokken door de bestreden beslissing. Aan verzoekster werd geen ander vestigingsrecht toegekend. De omstandigheid dat verzoekster heeft verklaard dat de fraude buiten haar wil om gebeurde, heeft mogelijk gevolgen voor het strafonderzoek maar doet in casu geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd waarom de gemachtigde van de minister meent dat het vestigingsrecht dat aan

verzoekster onder de naam C.F.H. werd toegekend, moet worden ingetrokken. De feiten waarop de bestreden beslissing steunt, stroken met de gegevens van het dossier. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse en op het feit dat verzoekster niet betwist dat zij in werkelijkheid T.A. is, van Griekse nationaliteit, blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt. De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in.

Betreffende de aanvraag die verzoekster heeft ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wordt verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld.

Het enig middel van verzoekster is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET